

Amb l'Alpamayo com a fons

Cop de piolet, cop de martell piolet i crampons que mosseguen la neu. Quantes vegades hem fet aquests moviments en les darreres hores ? No se sap ! i a més a més aquesta neu tan... espacial, i el "patí" que hi ha cada banda de l'aresta és de la cosa més bonica i atraient que he vist fins ara. Tinc unes ganes boges d'arribar a dalt !, però suposo que les mateixes que en Carles o en Jep.

No obstant ara no es pot pensar amb això. Portem ja forces hores de camí suposo que ja es deu acabar aviat. I el vent... ahir ens va fer un gran favor, però ara s'està prenent massa confiança.

Ara, a casa nostra, deu haver-hi un munt de gent torrant-se a les platges... però no els hi canviem, aquesta barreja de patiment i d'alegria, és una sensació única que només la gent relacionada amb el món de la muntanya pot comprendre. Hem treballat de valent durant tot aquest temps, des de que va néixer la idea, fins ara, i encara no hem acabat. Si, hem treballat amb ganes des de bon principi...

OCTUBRE DEL 1983

Plaça de la Porxada. Se m'acosta en Carles García

— Quim, t'agradaria formar part d'una expedició als Andes del Perú ?. Concretament a l'Alpamayo.

— Què dius ? És de veritat això ? Amb qui més comptem ? Tindrem que entrenar de valent ?

— Calma, calma, anem per parts.

Dies que passen, reunions al voltant d'una cervesa, sortides per a reafirmar la nostra tècnica de glaç, i a la fi, es forma l'equip final : 3 persones. Els darrers dies són dignes d'una pel·lícula d'en Fellini: omplir bidons, anar a buscar queviures, dels 3 que som, 2 estem amb els examens finals, i per acabar d'arrodonir la cosa, vaga d'IBERIA i l'agència de viatges que, molt amablement i per donar una miqueta més d'emoció a l'assumpte, ens comunica que les nostres places no estan reservades i que som a llista d'espera. Però el nostre Àngel de la guarda es veu que té ganes de "marcha" i a la fi tot es soluciona de la següent forma: marxar a París amb tot l'embalum de 6 bidons amb el Talgo, i trobar-nos amb en Jep i tots els seus amics que faran turisme, que van sortir dos dies abans en autocar. Una vegada allà, cap a l'avió — el nostre Àngel continua vetllant, vist l'estat de l'avió — i en un no res, a Lima, capital del Perú.

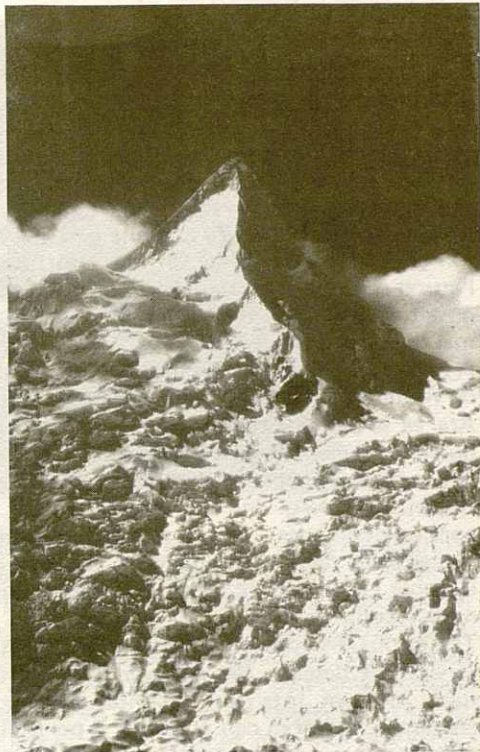

Foto: Carles García